

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 71. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984574096/facsimile.pdf (tilgået 16. oktober 2021)

Anvendt udgave: Folk

Men konsulinden blev ved sit »Umm?«, og mer sa hun ikke, før de nåede fru Lind og fru Therkelsen, som stod og ventede. De talte om, at pastor Mortensen vist søgte bort. Fru Laursen vidste noget om det fra sin mand og sa:

»Han søger embedet i Gammelhærg.«

»Det kan gerne være,« afkræftede konsulinden straks.

»Det er aldeles bestemt,« fastslog fru Laursen.

»Ja, det kender jeg ikke noget til.«

»Han søger nu det embede! Det kan ikke hjælpe noget, De vil gøre det til — — galt også!«

»Jeg kan selvfølgelig ikke vide noget om en ting, som jeg ikke kender noget til.«

»De tror mig vel nok, når jeg siger det?«

»Ja—a?« tvivlede konsulinden, og efter denne sidste knusning sluttede hun sig til fru Lind, mens moer og datter kom bagfter, den sidste dog et lille stykke forud. Fru Laursen hørte de to andre damer passiare livligt. Tænk, kan konsulinden virkelig være så medgørlig? Hvad mon de talte om? Fru Laursen følte sig så ringe, hendes fyldige, røde ansigt havde et inderlig solgt udtryk.

»Jeg kan ikke lide konsulinden,« sa hun pludselig, hidsigt.

»Så?« svarede datteren i en meget bestyrtet tone; »det kan jeg aldeles ikke forstå.«

»Nej, men det kan du jo høre, jeg siger!« Fru Laursen lavede sig til at blive vred, men datteren var jo forlængst uden for hendes myndighed, hun blev straks skarp og befæstet:

»Det er meget urigtigt af dig. Fru Harding er en udmærket dame, i enhver henseende.« Og bag denne vold affyrede hun et ydmygende skud: »Jeg holder så umådelig meget af hende.«

Fru Laursen havde i mange år været vant til at blive trådt på, og hun var næsten blevet hel ydmyg; nu vilde

hun gjerne nøjes med at dele mening med andre mennesker, men stadig så hun sig udelukket fra ethvert meningsfællesskab, og det kunde hun ikke bære; derfor brusede hun op:

»Alle mennesker behandler mig som idiot og regner mig for ingenting, men jeg synes dog ikke, du skulde gøre det over for din egen moer!«

Fru Therkelsen holdt sig til den logiske sammenhæng og svarede: »Hvad har det at gøre med, at jeg kan godt lide fru Harding?«

Nej naturligvis. Alle mennesker har ret, og fru Laursen uret. Ubegribeligt, men sandt. Hun vilde gjerne indrømme alt, hvad sandt var. Hun følte et hæderligt menneskes glæde ved at indrømme, når hun gjorde eller sa noget urigtigt. Her havde hun forsøgt at sætte splid mellem veninder; det skal man ikke, og så gjorde hun sin datter en undskyldning. Men den blev ikke sådan modtaet, at det forbedrede noget på det hele, og hun udbrod fortvivlet:

»Du tar det så ukærligt, lille Emilie. Når din egen moer beder dig om forladelse, så burde du dog sige så meget som: Det gør ikke noget, lille moer, jeg ved nok, du mener det ikke så slemt, eller noget lignende.«

»Det gør heller ikke noget,« svarede fru Therkelsen koldt. Den opfordring til kærlighed havde hun hørt så inderlig mange gange i sit fordærvede barndomshjem; det var noget siden, hun var blevet døv for den.

Hvor de to foran var interesserede i deres! Det gjorde ondt i fru Laursen, det virkede som en ny uret, men i samme øjeblik var hun vis på, at det var urigtig tænkt. Alligevel, da hun indhentede dem, måtte hun ud med noget:

»Tænk, fru Lind, konsulinden har aldrig hørt en kedelig præst!«

Der var noget, der ligesom generede konsulinden i